

νήμα τῆς προσωρινῆς συρραφῆς Μακεδ. (Χαλκιδ.) Συνών. *τρούπωμα*.

ἄραιοπατῶ Ζάκ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. *ἀρυσπατῶ* Μακεδ. (Χαλκιδ.) Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄραιοδς καὶ τοῦ ρ. πατῶ.

1) Ἀμτβ. πατῶ κατὰ διαστήματα μεγάλα, κάμνω μεγάλα βήματα, βαδίζω ταχέως Ζάκ. Πελοπν. (Λακων.)

β) Παραπαίω, παραπατῶ Πελοπν. (Λακων.) 2) Μετβ. πατῶ, διαπερῶ τὴν βελόνην κατ' ἄραια διαστήματα Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.: Παροιμ. φρ. Ἀραιοπάτα τὲς βελονγὲς νὰ πάμε κι ἄλλοῦ (ἐπὶ τοῦ προτρέποντος νὰ γίνῃ ἐργασία τις ταχέως καὶ ὥς τύχη, ἄρα κακὴ) Λακων. || Παροιμ. Ἀραιοπάτα τὸ βελόνι, | ἢ Λαμπρὴ κοντοζυγώνει

(ἐπὶ ἐπισπεύσεως ἐργασίας) αὐτόθ. 3) Συρράπτω κατ' ἄραια διαστήματα ὕφασμα διὰ νὰ συγκρατῆται εἰς τὴν οἰκειάν θέσιν κατὰ τὴν ραφήν, μεθ' ἣν ἀφαιρεῖται τὸ νήμα τῆς προσωρινῆς συρραφῆς Μακεδ. (Χαλκιδ.) Συνών. *τρουπώνω*.

ἄραιοπέφτω ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 38.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄραιοδς καὶ τοῦ ρ. πέφτω.

Πίπτω κατ' ἄραια χρονικὰ διαλείμματα: Ὡς τοῦ χωριοῦ τὰ σύγγρα, ξέμακρα, . . . ὥς τὸ λόγγο τὸν πυκνὸ ἄραιοπέφτε τὸ χιόνι.

ἄραιοπλατος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀρύπлатος Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄραιοδς καὶ πλατύς.

1) Ἀραιοδς ἄμα καὶ πλατύς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν.): Ἀρύπлатον χτένιν Κερασ. Οἶν. Ἀρύπлатο χτενάκι Ἀπύρανθ. 2) Πολὺ πλατύς Κύθν.

***ἄραιοπλατῶ**, ἀρυσπλατῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄραιοδς καὶ πλατῶ.

Εἶμαι πλατύς: Ἀρυσπλατεῖ τὸ χτένι (ὅταν εἶναι πλατύτερον τῶν μιταρίων). Ἀρυσπλατοῦνε τὰ μιτάρια (ὅταν εἶναι πλατύτερα τοῦ χτενιοῦ).

ἄραιοπλέκω Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀριοπλέκω) ἀραιοπλέκω Πελοπν. (Βερζ.) Μετοχ. ἀραιοπλεγμένους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄραιοδς καὶ τοῦ ρ. πλέκω.

Πλέκω ἀραιοῶς ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Μιὰ κόρη μὲ ξανθὰ μαλλιά καὶ μὲ τὰ μαῦρα μάτια

ψηλὸ βουνὸ ἀνέβαινε πλέχοντας τὸ γαϊτάνι,

πλέχοντας κι ἀραιοπλέχοντας καὶ λειανοτραγουδώντας

Βερζ.

Γαϊτανάκι ἀραιοπλεγμένου | ὥς τοὺν λιμό σου τυλιγμένου. Συνών. τῆς μετοχ. ἀγανός 3, ἀνάγλυκος 3, ἀραιοπλεχτός, ἄραιοδς Α 1, ἀντίθ. κρουστός, πυκνός, σφιχτοπλεγμένος, σφιχτός.

ἄραιοπλεχτός ἐπιθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ.ά.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄραιοδς καὶ πλεχτός.

Ὁ ἀραιοῶς πλεγμένος, ὁ ἔχων ἀραιὰν ὑφήν: Ἀραιοπλεχτο παννί. Συνών. ἀγανοπλεγμένος (ιδ. ἀγανοπλέκω).

ἄραιορρωγος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀρύρρωγους Μακεδ. (Πάγγ.) ἀρύλλωος Θήρ. ἀρύλλουγους Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄραιοδς καὶ τοῦ οὖσ. ρῶγα.

Ὁ ἔχων ἀραιὰς ρῶγας, ἐπὶ σταφυλῆς: Ἀρύρρωγα σταφύλια Πάγγ. Ἀρύλλωο σταφύλι Θήρ. Ἐφα μὰ ἀσπριδίτσα ἀρύλλουφ' κ' ἔνα ρουιδίτ' ἀρύλλουγου (ἔφα = ἔφαγα, ἀσπριδίτσα = εἶδος σταφυλῆς) Σκόπ.

ἄραιοδς ἐπιθ. λόγ. κοιν. ἄραιοδς κοιν. ἄραιοδς Μέγαρ. ἄραιοδς Πόντ. (Τραπ.) ἄραιοδς Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μποβ.) ἄραιοδς Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) ἄραιοδς Κύπρ. ἄραιοδς Εὐβ. (Κύμ. κ.ά.) Ἡπ. Θεσσ. Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ. κ.ά.) Κεφαλλ. Κρήτ. (Βιάνν.) Κύθηρ. Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Μελέν.) Μέγαρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀνδρόιτσα. Ἀνδρουῖς. Ἀρκαδ. Λακων. Λάστ. Μάν. Παππούλ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. Σάμ. Σίφν. Στερελλ. (Καλοσκοπ.) Σύμ. Σῦρ. κ.ά. Πληθ. ὀνομαστ. ἄραιοδς Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ. κ.ά.) Θηλ. ἄραιοδς Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Οὐδ. ἄραιοδς Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.)

Τὸ ἀρχ. ἐπιθ. ἄραιοδς. Τὸ ἄραιοδς διὰ τὸ θηλ. ἄραιοδς, ἐν τούτῳ δὲ ἐγένετο ἡ μετακίνησις τοῦ τόνου κατ' ἀναλογ. τῶν ἄλλων εἰς -έα θηλ., οἷον βαθέα, βαρέα, γλυκέα, παχέα κτλ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 12 (1915/6) 15. Τὸ ἄραιοδς ἐκ τοῦ θηλ. ἄραιοδς κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα βαρεὰ - βαρύς, παχέα - παχύς κτλ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,249. Οἱ τύποι τοῦ πληθ. ἄραιοδς, ἄραιοδς, ἄραιοδς ἀντὶ ἄραιοδς, ἄραιοδς, ἄραιοδς ἐκ συστολῆς καὶ ἐξαφανισμοῦ τοῦ ἐν συνιζήσει ἐκφερομένου ἀσθενοῦς ι πρὸ τοῦ τονομένου φθόγγου. Τὸ ἄραιοδς ἐκ τοῦ κατὰ συνιζήσιν προφερομένου ἄραιοδς - ἀργιός, ἐν ᾧ τὸ ἡμίφωνον κατόπιν τοῦ ρ ἐτράπη εἰς κ ὑπερωϊκόν.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἔχων ἀραιὰ διαστήματα, ὁ ἀραιοῶς διατεθειμένος (α) Τοπικῶς κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀραιὰ γένεια - δόντια - κουκκιά - μαλλιά - σκόρδα κτλ. κοιν. Ἀρὸν καννάβι - κριθάρι - σιτάρι κτλ. Ἀρὸν χτένι (τὸ ἔχον ἀραιοῦς ὀδόντας, διαλυστήρι). Ἀρὸν κόσκινο (τὸ ἔχον μεγάλας ὀπές). Ἀρὸν πλέξιμο πολλαχ. Ἀρὸν χτέν' Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Κόσμος ἄραιοδς (ἄνθρωποι κατ' ἄραια διαστήματα ἰστάμενοι, παρυσιαζόμενοι κτλ.) Σαρεκκλ. Ἀρὸν χορός (οὕτω λέγεται ὁ χορός, ὅταν τὰ μεταξὺ τῶν χορευτῶν διαστήματα εἶναι μεγάλα) Θράκ. Ἀρὸν ποδάρι (ποὺς βαίνων κατὰ διαστήματα μεγάλα) Οἶν. Περνάει αὐτός ὥς τοὺν παζάρ' μὲ τ' ἄραιοδς κι περὶ φανου περπάτ'μα τ' (ἄραιοδς περπάτ'μα = βάδισμα μὲ μεγάλους βηματισμούς) ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,120. || Παροιμ. Ὅσο ἄραια τὰ σκόρδα τόσο καὶ χοντρεύουνε (ὅτι ἢ ἄνεσις καὶ ἢ ἐλευθερία κάμνουν τὸν ἄνθρωπο νὰ προοδεύῃ) πολλαχ. Τὰ βουμπάκια τ' ἄραιοδς εἶν' (τὰ μπαμπάκια του εἶναι ἀραιά. Ἐπὶ ἡλιθίου) Χαλδ. Συνών. ἀνάραιοδς 1 (α), ἀραιοδς 2, ἀντίθ. πυκνός. Ἡ ὁ ἔχων τὴν ὑφήν ἀραιάν, ἐπὶ πλεχτῶν πραγμάτων καὶ ὑφασμάτων κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Ἀραιοδς παννί κοιν. Συνών. ἀγανός 3, ἀνάγλυκος 3, ἀναλυτός 2, ἀνάραιοδς 1 (α), ἀπαλός Α 3, ἀντίθ. κρουστός, πυκνός, σφιχτός. (β) Χρονικῶς σύνθη. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.): Ἀραιὲς ψιχάλες (ἀραιαὶ σταγόνες βροχῆς) σύνθη. || Φρ. Ὡς τ' ἄραιοδς (σπανίως) Καλημ. || Παροιμ.

Ἀρὸν ἀρὸν τὸ φίλημα νὰ ᾄχῃ καὶ νοστιμάδα

(τὸ συχνάκις γινόμενον προξενεῖ κόρον) Κῶς Ἀραιοδς δίκαιο δὲν ἐχάθη, μὲ καιρὸ κρίν' ὁ Θεὸς (βραδεῖα μὲν, ἀλλ' ἀφευκτός εἶναι ἡ ἀπόδοσις τῆς δικαιοσύνης καὶ ἡ τιμωρία τοῦ ἀδίκου ὑπὸ τῆς θείας προνοίας) Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἀραιὰ ἀραιὰ τὰ ρίχνουνε οἱ κλέφτες τὰ τουφέκια

(πυροβολοῦν κατ' ἄραια διαλείμματα) CFauriel Chants popul. 144. Συνών. ἀνάραιοδς 1 (β). 2) Ὁ μὴ ὄν πολὺ πυκνός, ὁ διαφανὴς πῶς πολλαχ.: Ἀραιὰ σύννεφα πολλαχ. Τὸ σκοτάδι εἶχε ἀρχίσει νὰ πέφτῃ ἀραιοδς ἀραιοδς καὶ νὰ γεμίξῃ σιγὰ σιγὰ τὸν ἀέρα ΔΒουτυρ. Μέσ' ὥς τοὺς ἀνθρωποφ. 98. 3) Σπάνιος Ἀπουλ.: Γνωμ. Πρᾶμα ἀραιοδς, πρᾶμα ὥραιοδς.

